

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Septem Illustrium Virorum Poemata

Amstelodami, 1672

Ad Eumdem. Iniquè artem poëticam viris nobilebus vitio dari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11215

Quo res Sarmatiæ, viduataque Cæsare regna
 Curat, & impositos Alpibus Helvetios;
 NATALI constabit honos, vivaxque manebit
 Doctrinæ, & Suadæ nomen, & ingenii.
 Semper ALEXANDRI, sacra per vestigia, laudes
 Ponè sequens, ibit clara per ora virum.
 Tu quoque Pieridum decus, AUGUSTINE, Sororum,
 Quo Latium, & tumidis Macra superbit aquis,
 Ingenuos mores, & vitam puriter actam,
 Cordaque non ullis tacta cupidinibus,
 Virtutesque alias cari memorabis amici
 Carmine, quod possit nulla abolere dies.
 Nam neque signa tuæ spirantia marmore Lunæ,
 Nec Polycleteâ nobilis arte labor,
 Longiùs extendant famam NATALIS in ævum,
 Quàm tua Mœoniæ proxima Musa tubæ.
 At mihi, cui tantum non concessere Camœnæ,
 Ut canerem paribus grandia facta modis;
 Sat fuerit gelidis extrema dedisse labellis
 Oscula, & exangues imbre rigasse genas.
 Sat fugientem animam fato legisse supremo,
 Et clausisse piâ lumina cara manu.
 Sat tumulum lauri foliis ornare quotannis,
 Et cineri multâ solvere iusta prece.

A D E U M D E M.

*Iniquè artem poëticam viris nobilibus
vicio dari.*

O Cui victurum dicat Polyhymnia carmen,
 Sæpe fides digiti tendere visa tuas:

Pone

Pone lyram Augustine : licet te Vate superbus
 Cessurum Calabro se neget esse Ligur.
 Phœbeos arcus , tutandis arma Camœnis
 Poscimus : hæc nostri temporis arma cape.
 Ecce novum tumidoque gravem Pythona veneno
 Horret Apollineis dedita turba sacris.
 Ipsum etiam qui Pindi aditum , Phœbique recessus
 Occupat, inque sacrum nos vetat ire nemus.
 Quid moror , & ficto dubium te carmine duco ?
 Ah ! nimis ex vero nostra querela venit.
 Livor edax Python , Python incitiam rerum :
 Hæc Vates dictis mordet, & ille suis.
 Non capit ingenio , quæ dente laceffit iniquo
 Carmina , nobilibus ceu minus apta viris.
 O quoties dixi : Quid carmen & otia Vatum
 Arguis , & solo stirpis honore tumes ?
 O quoties : Si fama tibi , si gloria curæ est,
 Cur non & Vatis te quoque cura subit ?
 Seu placet antiquâ deductus origine sanguis ,
 Antiqui seriem sanguinis ille canet.
 Seu caperis positis fumosa per atria ceris ,
 Ornabit ceris atria lata tuis.
 Addet & his proavum titulos , & carmine dicet,
 Quot tulerint palmas, quasque, quibusque modis.
 Addet & his vocem : picturas ille loquentes
 Finget , & his animos ingeniumque dabit.
 Quid ? quod habent sua cum Superis commercia Vates,
 Quique illos agitat spiritus, inde venit ?
 Quid ? quod honoratos memorant ex ordine Reges
 Auratam digitis increpuisse lyram ?
 Creditur Amramides (nihil est illustrius illo)
 Ifacidis carmen præcinuisse suis.

Carmen erat populus, cui Mempheos arma timenti
 Ipse Deus facilem straverat antè viam.
 Iverat & montes inter securus aquarum :
 Tanta fides pelagi diffilientis erat.
 Obruerat regem fluctu gravis unda refuso :
 Tanta fides pelagi mox coëuntis erat.
 Ibat Erythræas Mareotica gaza per undas,
 Et fracti currus, & jugâ vulsa rotis.
 Qui miseros regni casus luctusque referret,
 Haustraque tot pelago millia, nullus erat.
 Omnia quæ populus, populum præeunte Poëtâ,
 Audiit, & paribus rettulit inde modis.
 At nunc quæ subitò strepuit lyra ! me mihi totum
 Surripit, & superis inferit ipsa choris.
 Jescide, salve Regum, salve optime Vatum,
 Sive lyram doctâ, seu geris arma manu.
 Militiæne priùs mirer, cantûsne scientem ?
 Par utroque tibi nomine constat honor.
 Quis ego te Regem componere Regibus aufim ?
 Nil potuit regno sanctius esse tuo.
 Quis ego te Vatem componere Vatibus aufim ?
 Nil potuit plectro dulcius esse tuo.
 Luce tibi sonuere tubæ : lyra nocte canebat,
 Victoriq̃ Deo carmine gratus eras.
 Et modò strata tuis, modò fletibus ara madebat :
 Et modò te tardâ Musâ levabat humo.
 Sancte velis mihi te facilem præbere canenti,
 Et Vates Vati dexter adesse tuo.
 Si non me tecum fas est excedere terris,
 Nec mea me supra sidera Musâ levat :
 At placare tuo fas fit mihi Numina cantu :
 Hac, precor, hac liceat te mihi parte sequi.

Talia cantabant afflati numine vates,
 Otia post pugnas cùm sibi iusta dabant.
 Et quisquam, sit dives opum, sit clarus avito
 Sanguine, tanta neget nomina ponè sequi?
 Et leve nescio quid, quod tantùm tempora fallat,
 Esse putet, doctæ carmina mentis opus?
 Ille ego sim, qui, dum Pindi sedet arduus arce,
 URBANI sacris oscula dem pedibus.
 Ille ego sim, qui CHISIADÆ juvenilia dicar
 Otia parte aliquâ posse referre meis.
 Nec mihi quis, si castra vocant, neget artibus illis
 Esse aliquem lituos inter & arma locum.
 Tunc erat, extremum Macedo cùm subderet orbem,
 Et captis Ganges mollior iret aquis.
 Tunc erat, Iliadem caperet cùm lectus & ense,
 Qui custos Musis esset, Homere, tuis.
 Scipiade, tibi jugis erat comes Ennius: idem
 Emeruit tumulo proximus esse tuo.
 Cæsar in adversos cùm fulminis instar Iberos
 Tenderet, ipse suum carmine lusit iter.
 Aiacem nobis invidit spongia: dextrâ
 Occidit Augusti fixus, ut ipse suâ.
 Sæcula (cur fileam?) vates quoque nostra tulerunt,
 Imperio populos qui tenuere suo.
 Cæsareæ studuit Phœbeam nectere laurum
 Primus ab Austriacis Maxmilianus avis.
 Summos summa juvant: res est quoque summa Poësis
 Et qui digna gerunt carmine, carmen amant.
 Quo quisque ingenio pollet magis, altiùs ire
 Nititur ad geminum, quâ via facta, jugum.
 At rudis, invitis Musis & Apolline natus,
 Laudis egens, animo deficiente jacet.

Hæc ego: tu nervis torque majoribus arcum,
Cui Phœbus pharetram credidit ipse suam.
Surge: premat querulas rostrata ciconia ranas:
Figat Apollineus fibila monstra labor.
Surge: animam vocemque novo præclude Lycambi:
Supplicium Momus, quod tulit ille, ferat.

A D G A L L I A M.
D E M O R T E
D I O N Y S I I P E T A V I I
E S O C I E T A T E J E S U,

*Cùm Franciscus Barberinus S. R. E. Cardinalis,
illi à Poëtis Romanis parentari juberet.*

SI vacat, & nostras civilia bella Camœnas
Audiri lituos inter & arma sinunt;
Accipe quæ vates cineri sacramus amico
Carmina, non uno Gallia pressa malo.
Scilicet in longum veniunt tibi tristia morem,
Teque alia ex aliis fata vicesque gravant.
Non satis in luctus fuerat, tua pignora, cives
In te discordes exacuiffe manus.
Et Parcæ fecêre nefas, commune, sed atrox,
Cui natura nihil quo medeatur habet.
Sirmondus, ¹ quo non alius Regum acta tuorum
Certior, & regni jura referre, jacet.

O

Sum-

¹ Jacobus Sirmondus è Societate J E S U, vir totius antiquitatis curiosus investigator.